

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 507/2022-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica-Kráľová, proti postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 121/2020 a jeho uzneseniu z 19. novembra 2020 a proti postupu bližšie neidentifikovaných orgánov činných v trestnom konaní takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. februára 2021 v znení jej doplnení doručených ústavnému súdu 7. júla 2021, 25. augusta 2021, 8. decembra 2021 a 1. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), vyslovenia porušenia práva „na prejednanie jeho záležitosti nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“ (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením všeobecného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia a postupom bližšie neidentifikovaných orgánov činných v trestnom konaní. Navrhuje zrušiť uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 121/2021-115 z 19. novembra 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a predložených spisov (sp. zn. 10 T 53/2018 a 4 Tos 121/2020, pozn.) vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej

len „okresný súd“) č. k. 10 T 53/2018 zo 7. januára 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného zo súbehu zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „Trestný zákon“) a z prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe popísanom v obsahu rozsudku okresného súdu, za čo mu bol podľa § 295 ods. 1 s použitím § 38 ods. 5, § 39 ods. 1 a § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

3. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovateľ, ako aj príslušný prokurátor odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 To 41/2019 zo 17. apríla 2019 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období ich obe zamietol. O následne podanom dovolaní sťažovateľa dosiaľ rozhodnuté nebolo.

4. Dňa 4. marca 2020 sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na povolenie obnovy pôvodného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 10 T 53/2018 (ďalej aj „pôvodné konanie“), o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 3 Nt 4/2020-77 zo 14. septembra 2020 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietnutím tohto návrhu, keďže nezistil dôvody obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy pôvodného konania rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa a vyhodnotenie povahy podania

5. Sťažovateľ doručil 9. februára 2021 ústavnému súdu v zaslanej obálke dve podania, z ktorých jedno bolo datované a podpísané, pričom v prípade druhého z nich sa tak nestalo. Úlohou ústavného súdu pri posudzovaní každého doručeného podania je ustálenie jeho procesnej povahy. Podanie ako úkon určený ústavnému súdu musí obsahovať tzv. všeobecné náležitosti podľa § 39 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ak zákon o ústavnom súde na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Podanie musí byť podpísané osobou, ktorá podanie urobila. Podpis podania slúži na overenie toho, že úkon skutočne robí osoba v podaní označená. Podpisom podávateľ potvrdzuje svoju vôľu vyjadrenú v podaní a prejavuje súhlas s obsahom podania. Ústavný súd sa teda zaoberal okolnosťami, za ktorých k predmetnému postupu došlo a prejavom vôle sťažovateľa. V prvom rade je potrebné uviesť, že v predmetnom (je možné uviesť) špecifickom prípade nejde o predloženie samostatného nepodpísaného podania, ale o podanie, ktoré bolo predložené v jednej obálke so sťažovateľom podpísaným podaním. Na ten účel ústavný súd vychádzal aj z doplnenia sťažovateľa doručeného ústavnému súdu 1. marca 2022, z ktorého vyplýva, že jeho podanie bolo doplnené o namietané články ústavy a relevantné odôvodnenie (ktoré sú práve obsahom pertraktovaného podania, pozn.), a teda že išlo o jeho prejav vôle, v nadväznosti

na čo bol predmet predbežného prerokovania ustálený tak, ako je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

6. Proti napadnutému uzneseniu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta protizákonné odsúdenie; priebeh domovej prehliadky uskutočnenej v roku 2017 a to, že v súdnom spise sa nenachádza dôkaz, že by skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, spáchal. Zároveň namieta postup okresného súdu, ktorý v konaní o obnove konania nevypočul svedkyňu [REDAKOVANÉ] a nevenoval sa objasneniu „klamstiev zo strany [REDAKOVANÉ]“. Žiada o vydanie nálezu ústavného súdu.

7. Sťažovateľ ďalej argumentuje:

- a) napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrárne a odôvodnené v rozpore so závermi dokazovania, keďže svedkyňa [REDAKOVANÉ] 14. septembra 2020 uviedla, že sa nezúčastnila domovej prehliadky, počas ktorej sa našli náboje a výbušniny;
- b) napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, čo sa týka vysporiadania sa s otázkou vykonania domovej prehliadky v priestoroch, ktoré sťažovateľovi nepatrili;
- c) súd rozhodol nesprávne, ak nepovolil obnovu konania práve na základe skutočností, že náboje neboli nájdené v dome ani nehnuteľnostiach, ktoré vlastní, a tiež z dôvodu, že domová prehliadka bola vykonaná nezákonným spôsobom, a to bez prítomnosti neustranných zúčastnených osôb.

8. V doplnení ústavnej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 7. júla 2021 sťažovateľ s poukazom na konanie vedené pod sp. zn. 10 T 53/2018 uvádza:

- a) obnova tohto konania bola zamietnutá nezákonne napriek splneniu podmienok podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku a novým skutočnostiam vyplývajúcim z „fotiek [REDAKOVANÉ]“;
- b) lehota na rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania bola zo strany okresného súdu presiahnutá o 6 mesiacov, keďže o nej rozhodol 14. septembra 2020;
- c) svedkyňa [REDAKOVANÉ] vo výpovedi zo 16. septembra 2020 poprela, že by bola na domovej prehliadke nezúčastnenou osobou podľa § 105 ods. 2 Trestného poriadku a spochybnila aj účasť [REDAKOVANÉ];
- d) popisuje nesúhlas s priebehom domovej prehliadky a s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vykonávaní domovej prehliadky;
- e) žiada o zrušenie (bližšie neidentifikovaného, pozn.) rozsudku a o prerušenie výkonu trestu podľa § 398 ods. 3 Trestného poriadku. Zároveň bez bližšej špecifikácie rozhodnutia uvádza, že krajský súd sa nezaoberal ním predloženými dôkazmi.

9. Ďalšími doplneniami (doručenými 25. augusta 2021, 8. decembra 2021 a 1. marca 2022, pozn.) sťažovateľ zopakoval svoju požiadavku o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a nad rámec už uvedených skutočností žiada o prepustenie na slobodu v prípade, ak bolo jeho pozbavenie osobnej slobody v konaní vedenom pod sp. zn. 10 T 53/2018 nezákonné, ako aj o postup podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 13 dohovoru. Zároveň uvádza, že jeho návrh na obnovu konania bol zamietnutý rozhodnutím č. k. 3 Nt 4/2020 zo 14. septembra 2020 na základe nepravdivých skutočností. Konštatuje, že návrh na obnovu konania podal po tom, čo sa v roku 2020 dozvedel o nových skutočnostiach.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv sťažovateľa (bod 1 tohto uznesenia, pozn.) napadnutým uznesením, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ktorými došlo k zamietnutiu sťažnosti sťažovateľa ako odsúdeného smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu zo 14. septembra 2020, ktorým okresný súd zamietol jeho návrh na povolenie obnovy pôvodného konania. Sťažovateľ v rozhodnom namieta a) arbitrárne a nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia v rozpore so závermi dokazovania, a to s poukazom na výpoveď svedkyne [REDACTED], b) nepreskúmateľné napadnuté uznesenie spočívajúce v nevysporiadaní sa s otázkou vykonania domovej prehliadky v priestoroch, ktoré sťažovateľovi nepatrili, a c) nesprávne vyhodnotenie nesplnenia podmienok prípustnosti obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, keďže podľa jeho názoru došlo k nezákonnej domovej prehliadke.

11. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd túto vyhodnotil ako obsahovo natoľko zrozumiteľnú, že umožňuje v tejto veci realizovať ústavný prieskum (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, I. ÚS 71/2021).

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom bližšie nešpecifikovaných orgánov činných (v neoznačenom) trestnom konaní:

12. Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy). Sťažovateľ namieta postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré však bližšie nešpecifikuje vrátane nešpecifikovania spisovej značky, ktorú v súvislosti s nimi namieta. V odôvodnení ústavnej sťažnosti však rôznymi argumentmi smeruje proti postupu orgánov činných v trestnom konaní pri vykonávaní domovej prehliadky z 28. septembra 2017. Namietaná domová prehliadka bola (okrem iného, pozn.) predmetom posudzovania v rámci konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 T 53/2018. S poukazom na body 2 a 3 tohto uznesenia je zrejmé, že vo veci samej už bolo právoplatne rozhodnuté. Sťažovateľ teda mohol postup orgánov činných v trestnom konaní namietat v konaní pred súdom, čo aj urobil. Vo veci podal aj opravný prostriedok – odvolanie a krajský súd o ňom rozhodol. Keďže právomoc krajského súdu predchádzala právomoci ústavného súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľa, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

13. Hoci sťažovateľ ústavnému súdu predostrel široké spektrum námietok, ústavný súd stál pred úlohou (vzhľadom na v záhlaví vymedzený predmet predbežného prerokovania, pozn.) posúdiť vyhodnotenie nesplnenia podmienok na obnovu konania zo strany krajského súdu (v kontexte sťažovateľom prezentovaných relevantných námietok, pozn.).

14. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné najskôr poukázať na zákonné ustanovenie Trestného poriadku regulujúce jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov, t. j. obnovu konania.

15. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

16. Ústavný súd tiež akcentuje, že nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (m. m. IV. ÚS 43/04). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy, o to menej ústavný súd, však nemôžu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy podľa Trestného poriadku preskúmavať napadnuté meritórne rozhodnutie (jeho vecnú správnosť) ani posudzovať otázku viny či trestu. Sťažovateľ sa fakticky ústavnou sťažnosťou domáha ďalšieho preskúmania správnosti postupu, resp. rozhodnutí všeobecných súdov. Úloha ústavného súdu sa však obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Teda, či sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesom alebo svojvoľné, pričom pri zamietnutí návrhu je rozhodujúce, či dostatočne odôvodnili, prečo predstreté nové skutočnosti nepovažovali za také, ktoré by opodstatňovali povolenie obnovy konania (m. m. III. ÚS 53/2021). V rámci ústavnému súdu zverených právomocí teda nie je jeho úlohou odpovedať na otázku, či obnova konania vo veci sťažovateľ'a mala alebo nemala byť povolená; jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľ'a na povolenie obnovy konania opieral o náležite prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy (m. m. I. ÚS 302/2019).

18. K námietke podľa bodu 7 písm. a) tohto uznesenia sťažovateľ argumentuje, že z výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ] zo 14. septembra 2020 vyplynulo, že sa nezúčastnila domovej prehliadky, počas ktorej sa našli náboje a výbušniny, v nadväznosti na čo považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne. Z napadnutého uznesenia je zrejmé, že krajský súd sa k výsluchu svedkyne vyjadril na strane 3. Uviedol, že z výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ] na verejnom zasadnutí zo 14. septembra 2020 vyplynulo, že bola prítomná pri vykonávaní domovej prehliadky, ktorá sa vykonávala na adrese, na ktorej sťažovateľ býval so svojou družkou [REDAKOVANÉ]. Krajský súd

tiež konštatoval, že svedkyňa potvrdila účasť [REDAKOVANÉ] na domovej prehliadke. Zároveň zdôraznil, že zápisnicu o domovej prehliadke podpísali aj svedkyňa [REDAKOVANÉ] (v tom čase starostka obce), ako aj [REDAKOVANÉ]. Vzhľadom na popísané závery považoval ústavný súd za dôležité oboznámiť sa s obsahom výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ] zo 14. septembra 2020. Z jej obsahu vyplynulo, že sa na mieste vykonávania domovej prehliadky nachádzala. Skutočnosť, v akom čase stála pri bráne, či tam bola iba počas prerušenia domovej prehliadky, resp. časti prehliadky, alebo počas celého jej výkonu, nebola predmetom výsluchu. Ústavný súd sumarizuje, že ak sťažovateľ navrhol vypočuť svedkyňu [REDAKOVANÉ], mal klásť dôraz na objasnenie takých skutočností, ktoré by protirečili skutkových zisteniam z pôvodného dokazovania. O taký dôkaz ale v tomto prípade nejde. Ústavný súd podotýka, že na účel predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti sa oboznámil nielen so zápisnicou o verejnom zasadnutí zo 14. septembra 2020, ale aj so zvukovou nahrávkou z tohto verejného zasadnutia, pričom konštatuje, že z nich nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by protirečili tomu, že svedkyňa sa ako nezúčastnená osoba *lege artis* zúčastnila vykonávania domovej prehliadky. Ak sťažovateľ mal záujem spochybniť tento záver a na tento účel navrhoval v konaní o povolení obnovy konania predvolať a osobne vypočuť už uvedenú svedkyňu, bolo namieste vynaložiť adekvátne úsilie, aby skutkové závery z pôvodného konania (že svedkyňa stála pri bráničke iba počas prerušenia domovej prehliadky, ako vo svojich výpovediach uvádzali vypočutí policajti v pôvodnom konaní) mohli byť jej výsluchom adresne spochybnené. Takéto spochybnenie však ústavný súd nenachádza ani v zápisnici z verejného zasadnutia zo 14. septembra 2020, ani na zvukovom zázname z tohto verejného zasadnutia. Svedkyňa vo svojom výsluchu síce uviedla, že stála pri bráničke, výsluch však ani spontánne, ani na prípadné otázky strán trestného konania nepokračoval ďalším detailným rozborom tejto situácie, t. j. napríklad či tam stála po celú dobu alebo iba v určitý presne špecifikovaný čas a podobne. Výpoveď svedkyne tak sama osebe nepostačovala v uskutočnenom rozsahu na záver, ktorý by hodnoverne protirečil záverom súdov z pôvodného konania, o ktorého obnovu sťažovateľ žiadal.

19. Sťažovateľ ďalej namietal, že výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ] bola spochybnená účasť jeho družky [REDAKOVANÉ] pri vykonávaní domovej prehliadky. Ústavný súd konštatuje, že z obsahu zápisnice o verejnom zasadnutí zo 14. septembra 2020 je zrejmé, že starostka uviedla, že družka sa na jej vykonávaní zúčastnila „*spočiatku*“ s tým, že po pozitívne vykonanej dychovej skúške z nej bola vykázaná, avšak na dotaz prokurátora, či sa o tejto skutočnosti svedkyňa dozvedela od [REDAKOVANÉ] alebo bola dychovej skúšky sama účastná, odvetila, že touto informáciou disponuje od [REDAKOVANÉ]. Z otázok kladených obhajobou na svedkyňu opätovne nevyplýva, že by bola svedkyňa konfrontovaná s predmetnými odpoveďami. Nedošlo teda ani k spochybneniu účasti [REDAKOVANÉ] do tej miery, aby to všeobecný súd považoval za naplnenie podmienok na obnovu pôvodného konania, a teda pokiaľ účasť [REDAKOVANÉ] považoval krajský súd za ďalej preukázanú, nemožno považovať tento záver za arbitrárny.

20. K tvrdeniu sťažovateľa o nevysporiadaní sa krajského súdu s jeho námietkou o vykonaní domovej prehliadky v priestoroch, ktoré mu nepatrili podľa bodu 7 písm. b) tohto uznesenia, sa krajský súd vyjadril rovnako na s. 3 napadnutého uznesenia, keď uviedol, že o bydlisku odsúdeného neboli žiadne pochybnosti. Konštatoval, že svedkyňa [REDAKOVANÉ] bola prítomná pri domovej prehliadke, ktorá sa vykonávala na adrese, na ktorej odsúdený býval so svojou družkou [REDAKOVANÉ], čo mal za preukázané. Z výpovede na verejnom zasadnutí zo 14. septembra 2020

skutočne vyplýva, že svedkyňa potvrdila vykonávanie domovej prehliadky „v obydlí“ sťažovateľa. Opätovne je nutné uviesť, že v jej výsluchu, čo sa týka otázky obydli (v kontexte námietok sťažovateľa, pozn.), sa ďalej nepokračovalo, v nadväznosti na čo nemožno prisvedčiť ani tejto námietke.

21. Sťažovateľ ďalej namieta, že súd rozhodol nesprávne, ak nepovolil obnovu konania na základe skutočností popísaných v bode 7 písm. c) tohto uznesenia. Keďže je predmetná argumentácia sťažovateľa úzko prepojená s už uvádzanými skutočnosťami, ku ktorým sa už ústavný súd vyjadril, opätovne uvádza, že krajský súd posúdil túto otázku ústavne udržateľným spôsobom (pozri bod 18 až 20 tohto uznesenia, pozn.). Pre doplnenie možno uviesť, že krajský súd vo vzťahu k zákonnosti vykonania domovej prehliadky poukázal na závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil. Uviedol, že jej priebeh na hlavnom pojednávaní vysvetlili aj príslušníci policajného zboru, preto nemal pochybnosti o jej zákonnosti. Rozpor vykonanej domovej prehliadky s ustanovením § 105 Trestného poriadku krajský súd nezistil.

22. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti osobitne akcentuje tú skutočnosť, že jeho úlohou nie je skúmať správnosť záverov vo veci samej, keďže to *ipso facto* nie je predmetom obnovy konania. Opätovne uvádza, že predmetom jeho posudzovania bolo skúmať vyhodnotenie splnenia podmienok na obnovu konania zo strany namietaného krajského súdu.

23. Sťažovateľ tiež namieta, že všeobecné súdy pri rozhodovaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania prekročili lehotu na rozhodnutie o 6 mesiacov. Hoci sťažovateľ nenamietal prietahy v konaní, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania 4. marca 2020. Okresný súd o tomto návrhu rozhodol 14. septembra 2020 a o podanej sťažnosti sťažovateľa následne rozhodol krajský súd 19. novembra 2020. Keďže z obsahu spisu nie je zrejmé, že by všeobecné súdy boli vo veci nečinné (dlhšie obdobie sa ustanovoval obhajca, pozn.), ústavný súd považuje predmetnú námietku za nedôvodnú.

24. Sumarizujúc už uvedené skutočnosti, ústavný súd je toho názoru, že krajský súd síce stručne, ale v kontexte sťažovateľovej procesnej aktivity (pozri bod 18 až 20 tohto uznesenia, pozn.) ústavne udržateľne odôvodnil nespĺnenie podmienok na povolenie obnovy pôvodného konania. Pokiaľ bola určitá časť odôvodnenia či odpovede na nastolené otázky krajským súdom poskytnutá aj s odkazom na predchádzajúce uznesenie okresného súdu doplnená o vysvetlenie krajského súdu, ústavný súd považuje také odôvodnenie v okolnostiach prerokovanej veci za ústavne akceptovateľné. Všeobecne súdy vykonali výsluch jedného svedka, ktorý bol navrhovaný sťažovateľom a ktorého závery porovnali s dovtedy (v pôvodnom konaní) vykonanými dôkazmi a so skutkovými zisteniami a s významom v návrhu na povolenie obnovy konania tvrdených skutočností. Pokiaľ došlo k odmietnutiu vykonať niektorý z ním navrhovaných dôkazov, aj na uvedenú skutočnosť bola sťažovateľovi poskytnutá stručná, ale dostatočne presvedčivá odpoveď (s. 4 uznesenia okresného súdu a odôvodnenie napadnutého uznesenia na verejnom zasadnutí, pozn.). Navyše, ústavný súd už viackrát vo svojich rozhodnutiach uviedol (m. m. I. ÚS 478/2013, IV. ÚS 10/2014), že z práva na spravodlivý súdny proces (súdnu ochranu) nevyplýva pre sťažovateľa právo, aby súdy akceptovali všetky jeho návrhy na vykonanie dokazovania, ale aby mal možnosť tieto návrhy predniesť. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zakotvuje, že súd nie je povinný za každých okolností vykonať všetky dôkazy, ktoré strana navrhne. Preto nie je

automaticky bez ďalšieho porušením základných práv, ak všeobecný súd nevykoná navrhovaný dôkaz, ale v záujme zachovania základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je žiaduce, aby všeobecný súd nevykonanie navrhovaného dôkazu primerane odôvodnil (m. m. III. ÚS 219/2015).

25. Na základe uvedeného ústavný súd nenašiel medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a napadnutým postupom krajského súdu a jeho uznesením takú príčinnú súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľom namietaných práv. Na základe uvedených skutočností ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Ústavný súd v súvislosti s námietkou porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením konštatuje, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom nielen judikatúra ústavného súdu (II. ÚS 255/2011, IV. ÚS 108/2014, III. ÚS 223/2017), ale aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). V tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 320/2021). Keďže medzi postupom a napadnutým uznesením krajského súdu a porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť, ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K ostatným námietkam sťažovateľa:

27. Sťažovateľom prezentovaná laická argumentácia obsiahnutá v jednotlivých podaniach obsahuje aj tvrdenia, ktoré sa týkajú vyjadrenia jeho nespokojnosti so samotným odsúdením, konkrétne aj so spôsobom vyhodnotenia dôkazov v jeho neprospech, s nezákonnosťou v priebehu prípravného konania a súdneho konania, pričom žiada aj o prepustenie na slobodu. Ústavný súd v uvedenej súvislosti pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov zasahovať (m. m. II. ÚS 472/2014). Zároveň uvádza, že predmetnou ústavnou sťažnosťou sťažovateľ namietal zamietnutie jeho návrhu na povolenie obnovy konania, resp. zamietnutie jeho sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, pričom vo veci samej podal dovolanie, o ktorom dosiaľ nebolo rozhodnuté, v nadväznosti na čo považoval ústavný súd predmetné tvrdenia len za súčasť jeho argumentácie.

III.4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

28. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba

o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014).

29. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

30. Vzhľadom na výsledok posúdenia tejto ústavnej sťažnosti ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III.1. až III.3. odôvodnenia tohto uznesenia) je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel (bod 2 výroku uznesenia).

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu